

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2886/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мишо Добријевић, адвокат из ..., против тужене "ББ банке" а.д., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1618/2018 од 25.04.2019. године, у седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1618/2018 од 25.04.2019. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1618/2018 од 25.04.2019. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 349/18 од 21.09.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и ставом другим се утврђује да је апсолутно ништав део члана 3. Уговора о стамбеном кредиту од 25.08.2008. године, којом су уговорне стране одредиле да банка задржава право да измени висину каматне стопе у складу са својом пословном политиком, или променама камате на банкарском тржишту, како је изреком наведено. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да, на основу уговора о стамбеном кредиту од 25.08.2008. године исплати тужиоцу износ од 19.446,00 динара, на име неосноване наплате накнаде на име обраде кредита са законском затезном каматом од 10.10.2008. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим тражи да му тужена исплати, по основу стицања без основа, наплатом провизије на име премије осигурања, по уговору о стамбеном кредиту од 25.08.2008. године, износ од 43.471,73 динара, са законском затезном каматом од 10.10.2008. године до исплате. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Виши суд у Сомбору је пресудом Гж 1618/2018 од 25.04.2019. године, усвојио жалбу тужиоца и укинуо првостепену пресуду у делу одлуке о накнади на име премије осигурања НКОСК и једнократне накнаде тој корпорацији (став четврти изреке) и делу одлуке о трошковима поступка (став пети изреке) и предмет у том делу вратио првостепеном суд на поновно суђење, док се у преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари (став други и трећи изреке) првостепена пресуда потврђује, а жалба тужене одбија.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда, израженим у пресудама тог суда Рев 4393/2018 од 24.10.2018. године, Рев 2791/17 од 12.07.2018. године и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе. Према правном ставу, усвојеном на седници Грађанског одељења од 12.02.2019. године, ништаве су одредбе уговора о кредиту којим су прописани неодредиви елементи обрачуна каматне стопе.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 12.02.2018. године, ради утврђења ништавости, стицања без основа и исплате, тужилац је означио вредност предмета спора у износу 75.000,00

динара. Ревизијом се побија другостепена пресуда у односу на утврђену апсолутну ништавост члана 3. Уговора о кредиту и исплата стеченог без основа.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**